

Dichter-bij Susanne

Dichter-bij Susanne

Overleven na traumatische
gebeurtenissen

- gedichten -

Susanne Dimmers – van de Lisdonk

Derde druk, juni 2023

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Schrijver: Susanne Dimmers – van de Lisdonk

ISBN: 9789403662947

© Susanne Dimmers – van de Lisdonk

Inhoud

- Woord vooraf
- Mijn verhaal

Gedichten

- Druppeldood
- Het masker van een clown
- Ons pap
- Liefelingsbroer
- Een dodelijk begin
- Kistkalf
- Sneeuwbol
- Feesten en partijen
- Ome Wiel
- De vaas
- Labyrint
- CQ14
- Blikseminslag
- Parels in de nacht
- Wat leert de bijbel écht?
- Wolken
- Mosterdzaadje
- Syntax error
- Condor
- Intercity
- Jan Dimmers
- Paardenneus
- Lieve kleine meid
- Lieve mensen
- Beste Amygdala
- Total loss
- Hemianopsie
- NAH2
- Echo
- Carnaval
- Schaak en mat
- Mijn stille verbond
- Wankel
- Kijkdoos
- Lieve Kwispel
- Lieve Misty
- Radeloos
- Opa Cor
- Slappe lul
- Aangeschoten
- Verleden tijd
- Lieve Syenna
- Lieve Mylana
- Lieve Elayah
- Durf te dromen
- RepairCafé
- Nieuw Bergen
- Ninja
- Lucien en Susanne
- Grip

Woord vooraf

- Sommige ervaringen verdwijnen nooit meer uit je leven,
die kun je niet “verwerken” of “een plekje geven”.
Je groeit er niet overheen maar je groeit er ómheen
net zoals planten en bomen dat doen, naar licht en naar ruimte . -

Deze bovenstaande tekst komt uit de Psychologie van oktober 2019 en is voor mij helder en erg belangrijk. Omdat het tevens aansluit op mijn levensverhaal vond ik het toepasselijk om mijn boek mee te beginnen.

Deze gedichtenbundel is onder meer interessant voor mensen die te maken hebben, of hebben gehad, met een traumatische jeugd en/of met niet aangeboren hersenletsel en voor een ieder die gewoon van gedichten houdt.

Zelf groeide ik op in een gezin waar narcisme (destructief en symbiotisch) met mentale mishandeling, de boventoon voerde en waarbij ik de zondebok was.

Daarnaast had ik nog te maken met epilepsie en op latere leeftijd met de gevolgen van NAH door twee ingrijpende hersenoperaties.

Met dit boek wil ik laten zien dat de mens erg flexibel en veerkrachtig is en dat je door positieve vechtlust en doorzettingsvermogen niet je traumatische ervaringen vergeet, maar wél dat je ondanks de littekens erin slaagt om als volwassene een stabiel en betekenisvol leven op te bouwen.

Ook heeft het maken van gedichten mij daarbij enorm geholpen.
U zult bij het lezen daarvan (h)erkenning, troost, hoop en verbondenheid vinden.

Mijn verhaal

Wat mijn niet aangeboren hersenletsel betreft (NAH) begint mijn verhaal feitelijk op zomaar een nacht in 1987. Ik was toen 17 jaar oud.

Plotseling kreeg ik, midden in de nacht, tijdens mijn slaap, spontaan een epilepsie aanval. Een Grand mal (is een grote aanval).

Ik was niet bij bewustzijn en sloeg met armen en benen wild om mij heen. Ik begon te schuimbekken en beet op mijn tong waardoor er bloed uit mijn mond kwam.

Omdat mijn bed op de slaapkamer tegen de radiator aan stond schopte ik, gedurende de aanval, daar constant hard tegenaan. Dat geluid maakte iedereen in huis wakker en op die manier werd ontdekt dat ik epilepsie had.

Vanaf mijn tienerjaren kreeg ik medicijnen tegen epilepsie maar toch bleef ik aanvallen houden. Vooral 's nachts en in de vroege ochtend werd ik regelmatig getraakteerd op een Grand mal.

De oorzaak van die epilepsie was toen nog niet bekend, daar kwamen ze pas in 1995 achter. Door middel van een M.R.I. scan werd bij mij een kwaadaardige hersentumor geconstateerd. Een Astrocytoom graad 2.

Van mijn neurochirurg kreeg ik toen te horen dat ik nog maar 2 maanden tot 1 jaar te leven zou hebben!

Kun je voorstellen wat er dán door je heen gaat.

Ik was 26 jaar en net moeder geworden van ons zoontje (Sandor).

De wetenschap dat mijn man Peter hem alleen op zou moeten voeden en dat Sandor zijn moeder nooit zou leren kennen, dat ik hem nooit zou zien opgroeien en nooit zou zien trouwen, was gevoelsmatig gewoon niet te vatten.

Ik weet nog dat ik toen brieven naar hem ben gaan schrijven die hij pas zou mogen lezen als hij 18 jaar was. Ik hoopte dat hij daardoor mij, als moeder, toch een beetje zou leren kennen..... Maar oh, wat was dat schrijven van zulke brieven emotioneel onbeschrijfelijk zwaar om te doen! Regelmatig zat ik huilend achter de computer met wazige ogen te typen. Ik moet zelfs nu nog effe slikken als ik aan die periode denk...

In 1995 kreeg ik mijn eerste hersenoperatie. Doel daarvan was om de tumor in zijn geheel te verwijderen. Dit lukte echter niet helemaal en dus werd ik daarna bestraald. 5 Maal in de week, 5 weken lang kreeg ik de hoogste dosering bestraling op mijn brein. Pas geruime tijd later werden de nadelige gevolgen daarvan zichtbaar. Niet alleen de foute cellen in je hersens worden door bestraling om zeep geholpen alsook de goede cellen, met alle gevolgen van dien.

Deze behandeling is als schieten met een kanon op een mug! Het maakt te veel kapot. Dat is dan ook de reden waarom ze tegenwoordig niet meer voor deze werkwijze kiezen.

We gaan door naar het jaar 2016, en hoera, ik leef nog!

Zoals ik het schrijf klinkt het grappig, maar in die tussenliggende periode hebben we in diverse ziekenhuizen, van verbazende neurologen, verschillende keren te horen gekregen dat ik met een Astrocytoom, graad 2 al lang dood had moeten zijn! Heel bizar en confronterend om te horen!

Intussen nam mijn epilepsie toe, meer dan 15 aanvallen op 1 dag, verschillend in soort, waren geen uitzondering! En omdat medicijnen geen invloed op mij hadden (ik was medicijn resistent) en de situatie onhoudbaar werd (met gedurende de héle dag epileptische activiteiten), was een tweede operatie noodzakelijk.

Dit keer werd gekozen voor wakkere epilepsie chirurgie.

Wakkere epilepsie chirurgie is een stuk ingrijpender dan mijn eerste hersenoperatie waarbij “alleen maar” een tumor verwijderd werd.

Bij het verwijderen van een tumor worden nl alleen maar de “verkeerde”/de “kwade” cellen weggehaald (nl de tumor), maar bij epilepsie-chirurgie wordt een veel groter gebied uit de hersenen verwijderd, inclusief de daarbij behorende functies.

Bovendien wordt een deel van deze operatie uitgevoerd terwijl de patiënt volledig bij kennis is en dus hoort en voelt hoe er stukken brein uit het hoofd worden verwijderd! Ook ik heb een groot deel van de operatie bewust meegemaakt. Zo zal ik het hoge geluid van de medische apparatuur die door mijn brein sneed nooit meer vergeten!

Maar ik heb  ok, woord voor woord, meegekregen wat de neurochirurgen, tijdens het opereren, tegen elkaar zeiden. Ik vond het heel ingrijpend om hen uitspraken te horen doen dat ik blind en invalide zou worden als ze nog m er hersens bij mij weg zouden halen (!)

Ook heb ik gedurende de operatie ontzettend veel pijn gehad. Dat komt omdat het harde hersenvlies niet verdoofd kan worden. De helse pijn die je dan moet ondergaan laat zich niet met een pen beschrijven en zal ik nooit vergeten. Tijdens de operatie heb ik nog een paar keer het woord “pijn” gefluisterd in de hoop dat dat werd opgemerkt door de neurochirurgen, maar helaas werd ik niet gehoord....

En met mijn armen of benen bewegen om duidelijk te maken dat ik pijn had lukte  ok niet want door de narcose waren al mijn spieren uitgeschakeld. Als volledig verlamd persoon kon ik niets anders doen dan lijdzaam mijn lot te ondergaan...

Maar terwijl ik daar zo willoos en uitgeschakeld op de operatietafel lag, overkwam me iets dat veel indruk op mij heeft gemaakt....

Tijdens het gebeuren kreeg ik nl het vreemde gevoel dat ik als klein wezentje helemaal alleen ergens in het donkere, luchtledige universum aan het rondzweven was! Dat was zó levens cht en het gaf mij z  n bijzonder intens en eenzaam gevoel. Dat zal altijd in mijn geheugen gegrift blijven.